

Francesc M. Rotger

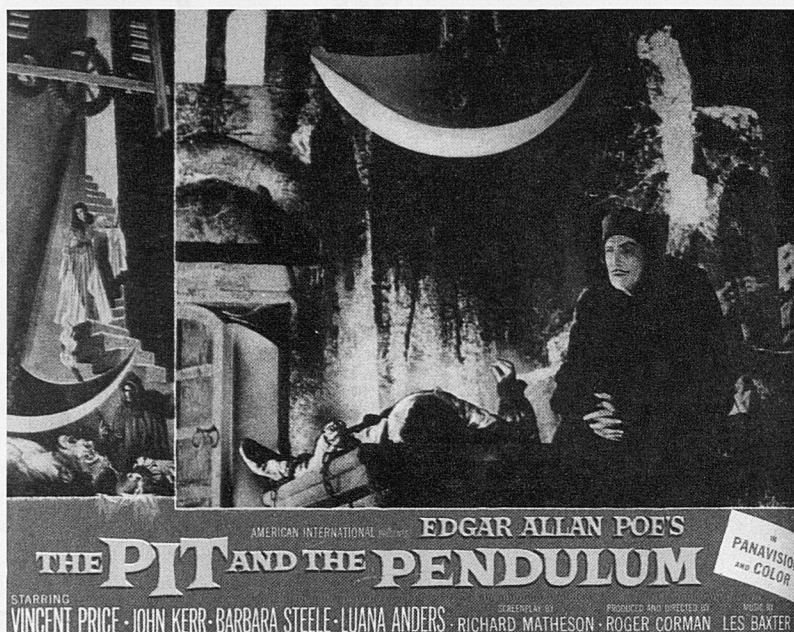
Si no hi ha res de nou, dins aquest mes de gener Dagoll Dagom, una de les formacions més destacades del panorama escènic català, ha de presentar a l'Auditori de Palma el seu espectacle *Poe*. El títol ja ho diu tot, atès que aquest llinatge de només tres lletres es correspon amb qui potser sia l'autor més universalment conegut d'històries de terror:

Edgar Allan Poe. Les seves *Narracions extraordinàries* han servit, en adaptacions més o menys fidels, com a punt de partida d'un bon nombre de pel·lícules: *El pou i el pèndol*, *El corb*, *La caiguda de la casa Usher*, *La màscara de la mort roja*... Els títols, dirigits per Roger Corman i protagonitzats per Vincent Price i inspirats en els contes de por de Poe, tot i els seus mitjans relativament modestos, es tro-

ben entre el material preferit dels incondicionals del gènere.

Sembla evident que *Antaviana*, versió escènica d'un conjunt de narracions de Pere Calders, va constituir el primer gran èxit de Dagoll Dagom. I Calders és un dels autors dels *Contes perversos d'hivern*, espectacle amb Margaluz, Xisco Segura i Assun Planas, amb direcció de Jaume Mallofré i amb escenografia de Rafael Lladó programat al Teatre Municipal de Palma les passades festes de Nadal. Tots els altres autors d'aquests *Contes*, Charles Bukowski, Paul Auster i Elvira Lindo, es troben relacionats amb el cinema de manera més o menys estreta. L'escriptora espanyola, coneguda en particular pel seu personatge *Manolito Gafotas* (traslladat a la pantalla), ha estat també coguionista de les pel·lícules de Miguel Albadalejo *La primera noche de mi vida* i *El cielo abierto* (i, si no ho recordo malament, a la segona fins i tot hi interpretava un petit paper). Mentre que Bukowski es convertí en personatge cinematogràfic (encarnat per Ben Gazzara) a *Ordinaria locura*, de Marco Ferreri. Ja no diguem res de Paul Auster: no tan sols narracions seves s'han adaptat al cinema, sinó que ell mateix ha dirigit, com a mínim dos títols, *Blue in the Face* i *Lulu on the Bridge*.

Hi ha gent del teatre que es passa al cinema: Paco Mir, d'El Tricicle, amb el seu llargmetratge *Lo mejor que le puede pasar a un cruasán*; o Albert Boadella, amb *Buen viaje, Excelencia*. En aquesta darrera producció, jo crec que sembla clar que Els Joglars són molt millors en teatre (perquè dins aquest mitjà són genials) que en cinema (és la seva primera experiència). D'altra banda, intèrprets coneguts molt particularment per la seva activitat cinematogràfica intervenen, ara, als escenaris: és el cas de Gabino Diego, que amb el seu espectacle en solitari *Una noche con Gabino* ens ha visitat no fa gaire. Un actor a l'atur i que es presenta a totes les proves que troba als teatres de Nova York és el protagonista masculí d'*In America*, la nova (i emotiva) pel·lícula de Jim Sheridan. S'hi inclou una breu referència a un fragment, molt conegut, del *Ricard III* de Shakespeare: allò de "l'hivern de la nostra desventura". ■

El corb.